

מסורת הש"ס

(א) [צ"ל חמשים חמשים ומאה
בין כו'. רש"ל, (ב) צ"ל במקום
שכותבין, (ג) ישוב על זה תמצא
בתוי"ט,

מוסף רש"י

עסיקין. עוררין לומר שלט
היא (ב'ק"ט) כמו (בראשית
טו) מתקשר עליו (ב'ק"ט).
יכול להזויר בו. ושלטמן
משום (שם ד'י). משהחזיק
בו אין להזויר בו. ושלטמן
אפילו לא נתן מעשה.
שקרקע נקנית בחזקה
ותשענו על זה מלוא (שם
ה'יטא) קטרי. קט קט מלא
קטרי (שם) אז: קט קט
מלא רוח (ב'ק"ט) מבי
דייש אמרי. מתקן בניו.
השדה ומגביה (ב'מ"ט)
אפילו בחירות נמי.
אפילו קיבל תאמרות עליו דש
לומר האילו וקטור לומר
עבדיו מני וקטור ושלטן,
אפילו הכי אין יכול למזכר בו
(שם) ש. שמוכר חזק מעלו
ולא מני אמר האילו וסופך
שלטן. י' תהא דברי אשכנז
(ב'מ"ט) דאמר לך
מוכר, אחרי טירפך. שכתבו
לך ד' צד' שטן מירפס שצדן
נעלו וקטן ושלטן לך שצדן
שעמידן צדן ויחזו צדן
יחזול לך שצדן שטן טורף
על שצדן טרופה מתקן
בצדל, בא ושלטן לך. וכל
כמה לך עומד שצדן איז
י'א רמס (ב'ק"ט).

תוספות רי"ד

[illegible]

עסיקין. עוררין: עד שלא החזיק מעות: אין יכול לחזור בו. שהקרקע ויש שמחזיקין מיד ונותנין מעות לאח המעות: חייסא. שק קטן: דקטרי. דמי חתיכות כסף. כלומר נתרתי לצד מעותין מספק: אפי' נחזור בו נמי. מכרה לו אינו יכול לחזור בו מחמת עסיקין ולא אמרינן סוף סוף עליה הדר ואטרוחי דייני למה לן: דאי' אחוי טירפך. שטר טירפא מצ"ד שכתבו לך שיאח השדה מידך דבין ותחזור עלי לטרופ: ואשלים לך. וכן שלא יתאם מידך לא אשלים שדה. עוררין שאין זוכין דבין: ברתנ' של זו מנה ושל זו מאתים כו'. ושלשתן נחתמו ביום אחד דאי בתלמא יומי הקודמת בשטר קודמת גביה: חולקות בצוה. שהרי כח שלשתן שוה בשעבוד מנה דכבולו איכא מנה: היו שם מאתים. אין לבעלת מנה שעבוד אלא במנה ראשון אצל במנה שני אין שעבוד לשטרה של מנה: נוטלת חמישים. בגמרא פריך עלה: שלש של וזה שלשה דינרי וזה וכל דינר וזה עשרים וחמשה דינרי כסף כדאמר בההכ (ב"מ 77 מה:). ושל מאתים כחה שוה במאתים לבעלת שלש מאות שהרי מאתים משועבדים לשטרה: היו שם שלש מאות. מנה ראשון משועבד לכולן והשני לבעלת מאתים ולבעלת שלש מאות והשלישי לבעלת שלש מאות לצדה: של מנה נוטלת חמישים. בגמ' פריך עלה: ושל מאתים מנה. בגמ' מפרש לה: ששה של וזה. הם מאה וחמשים: חו: שהטילו לנים. מעות כלות סחורה לשכר: כך שכן חולקין. כל אחד ואחד נוטל בשכר והפסק לפי מעותיו: גמ' תלפין וטלפא וטלפא הוא דאין לה. דהיינו שלש של מנה שהרי אין לה חלק במנה שני: דין ודברים אין לי עמך במנה כשנבואי לדין לא אריב עמך במנה המשועבד לך ולא יתמעט חלקך בשנילי הלך היא ובעלת שלש מאות חולקות אחת: סימא לה. בעלת שלש

גדול לחזור בו. אם לא נתן
הה בחזקה כי א"ל חזק וקני
זמן ומשהחזיק בה נתחייב
לא קשרים: סברה וקבילות.

עסיקין "עד שלא
משהחזיק בה אינו יכול
ליה חייאת דקטורי
מחזיק בה מכו דייש
אפי' באחריו נמי ד
אשלים לך: **מתני'**
נשים ומת כתובתה ש
ושל זו שלש מאות וא
בשוה היו שם מאתים
של מאתים ושל שלש
של זהב היו שם שלש
חמשים ושל מאתים
ששה של זהב וכן ג'
הותרו כך הן חולקין
חמשים תלתין ותלתא
אמר שמואל בכותבת
מנה דין ודברים אין
אימא סיפא של מא
שלש שלש של זהב
נפשך מינה משום דא
הוא דסליק נפשי:
וכו': של מאתים מנו
דאית לה אמר שמואל
מאות לבעלת מאת
ודברים אין לי עמכם
פקוד משמיה דרבי
תפיסות וסיפא בשת
תפיסות דנפלו שבע
ומאה ועשרים וחמ
בשתי תפיסות דנפלו
זימנא ומאתים ועשר
תניא זו משנת רבי
רואה דבריו של רבי
בשוה: וכן שלשה
שנים שהטילו לכים

ממנה ואין לך לחלוק אלא
לא נתייח חלקי בממנה
אני סילקתי וזו חלקך אני סילקתי
ובצר דיה לגבות חצי המנה
עמך בנותר שלא סילקתי
ע"ה הוא דאית לך
אין לה לחלוק ממנה
לה כלום: **אמר שמואל**
למה נאמרים לא כתבה כלום
ויצעת ממנה ומנה שני
ומנה שלישי כולה לצעת
כותבת אלא בשתי תפיסות
נאמרים בפעם אחת אלא
ויבא לדון עליהם
שאלשן על מנה: **ומה**
בצר גבתה כ"ה ובאת לריב
ולקוח אותן הרי ביד כל אחת
היינו דקאמר של מאתים
: **סיפא בשתי תפיסות כ"ה**
מינייהו יד כולן שוין זו בצע
ומאז ביד כל אחת מאתים⁶
ושל מאתים מנה ושל שלש
מעות מאתים ומעושים
המנים משועבדין לצעת

שנתחמו כותבותיהן כיום א' דאי' ה'קדמה בשטר קודמה בבבוי אין שם אל'א' חוליקין ביהוה פ' שטרי חנ' שלשון שטרי שיעבודו מנה ובכלהו איכא מנה. היה שם ו' וכו' א' לבעלת מנה שיעבוד אל'א' במנה אכל מנה שנה ח' אינו משעבד לשטרה מנה משעבד לבעלת ו' ורבעלת ז' מאות חוליקין המנה הראשון חזקות ק"ן שלשון חומה השני יחולקו ק"ן ז' ושל פ' דמרת ושל פ' נטעל פ' ובמגמר קשקש תלתי חוליקין וחילתא הוא ידעית לה א"ש ככותבת בעלת ו' לבעלת ו' דין ודמרת אין לי עמך במנה פ' שטבאור' לדין אל'א' עמך בארבע חוליקין אף שפד' ח' ו' (ה) נראה דל"א וכן מקדמ' עד אל'א' הניח יכול לחזור בו אם עליו ערעורין או אם לא ילאו וכו' (ב) נראה דל"א אף שעראה שכל ו' ד' (ה)

מי שהיה נשוי פרק עשירי כתובות

צעג.

עַד שֶׁלֹא הֶחְיוּק בִּה יִכּוֹל לַחְזוֹר בּו. אומר ר"ע ואפי' נתן מעט וכגון דלא קנו צכספא וצכספא צ שכוסצין את השטר דלא קנו עד שיכתוב את השטר וקמשמע לן דיכול ומותר לחזור צו דהואיל ומפסיד ססצור שיגזולה ממנו קא הדר ציה דלפי' מי שפרע ליכא דממוכא צהוצה (צ"מ דף מט:) גצי והוא צברא צזן חמרא חמצריה שמע דעצי למינסצייה פ צחור רופילא אתא לקמייה דרצ חסדא א"ל דרך שמקנו משיכה צסומרים כן תקנו משיכה צלקוחות ולא קאמר ליה איצעי ליה לקצולי מי שפרע כדלמר התם אעוצדא אחרינא משום דלא תיקנו מי שפרע אלא איזקרא וזולא והאי יכול מותר דקדמינני נמי גצי מתינה התם וצדין הוא דהוא ליה למתני מותר אלא אגב דקמיני סיפא אין יכול תנא נמי רישא יכול:

משהחזיק בה אין יכול לחזור
בו. ואפילו למ"ד

בחוזה הבתים (כ"ב מד): נמאסא שאינ
 שלו חוזר עליו הכא כל זמן שלא
 טרפוה ממנו מודה שאין יכול לחזור
 זו: **ומאימא** חזקה. מימא
 מאי קא מיבעיא ליה וכי אכתי לא
 אשמועינן דיני חזקה הא מתני' היא
 (כ"ב דף מז.) נעל גדר ופסח כל
 שהוא הרי זו חזקה וי"ל דהכי בעי
 ומאימא הוא חזקה היכא דיהיב
 כבר חזי מאימא מהניא חזקה מבי
 דייס אמרי אע"ג דגריעא מנעל
 וגדר הוא חזקה הוילי ואיכא כסף
 כדפי' ורי"ס' מפרש שראובן מכר
 שדה לשמעון וקנה ממנו קנין גמור
 עד שלא החזיק בה אותו חזקה שמהא
 גילוי דעת שלא יחזור יכול לחזור דכי
 היכי דתקנו רבנן שיהא אדם יכול
 לחזור כל זמן שעסקין בזה
 ענין מפני שלדעת כן הוא קונה
 ומקנה שיחזור כל זמן שירצה כל זמן
 שעסקין בזה ענין הי"ז דעמו
 לחזור זו אס' ילאו עליה עסקין קודם
 חזקה בגילוי דעתו מהחזיק בה אינו
 יכול לחזור זו ומאימא היא חזקה
 פי' מאימא היא היכא חזקה דלאמרי'
 גלי דעתיה שקיימה בכל ענין מבי
 דייס אמרי לידע מה היא לריכא:

איכא דאמרי אפילו באחריות. ליישנא קמא צאחריות לא דהואיל וצאחריות זניי אים לן למימר שאני צדנאסו להנאם אלא

נכסים משותפין מכל ערעור ואש"פ שהיה מחזיר לו לנכסיו בשבועה כדפרישית גבי שלא באחריות דלא נוחא ליה דליקין דדינא ודיינא: **תימא** הא סליקת נפשך וכו'. לא ידעתי אמאי לא משני כגון שכתבו צעלת שלש מאות וצעלת מאתיים לבעלת מנה דין ודברים אין לנו עמך בעשרים וחמשה: (לעיל) **ובן** שרשה שהטיאו לבים. לא הוי ממנש דומיא דרישא דהכא כל אחד נוטל לפי מעותיו ורבינו חננאל פ'י' לאצבא בברייתא קאי: **דאמרה** לה מדין ודברים הוא דסליקי ב'. לא איתפרש ספיר טעמא דהא מילתא: **בכותבת** בעלת שש מאות. לא ידע רבי מאי קטיל מתניין: **רבי** אומר אין אני רואה דבריו שר' נתן בא"ז אלא חולקות בשוה. פ'י' ר"ח ק"ל צהא הלכתא כרבי ואי אפשר להעמיד דבריו בזמן שיש שם שלש מאות חולקות בשוה צעלת מאה וצעלת מאתיים וצעלת שלש מאות מאה לפי שמדת הדין לוקח בזה אלא העמידנו דברי רבי שאמר שחולקות בשוה כל מנה ומנה נוטלות בשוה הלכך חולקין כל עוזבו המת בששה חלקים של מנה נוטלת חלק אחד ושל מאתיים שני חלקים ושל שלש מאות ג' חלקים כל אחת

ת מאתים שלא גבתה צתפיקס ראשונה אלא עשרים וחמשה צאה לריצ
ואה דיו צוולח מאתים וצוולח שלש מאות וחצי מאה שגשאר כולה לצוולח

ת"ק שכן ששה דריי וזכ: אין און רואה דזריי על ר' נתן באלו. שאלו.
 ו' הלכך כל אחד יעול לפי מעמיו אבל הכא טעמא משום שיעבודא הוא
 גיה כשאר חזרותיה עד שמגבה כל כחוצה לפיכך חולקות בשוה:
 השכר
 אבל בבא דסיפא דתנן ה"י שם ג' מאות וכו' לא חלק ר' אלא אומר בין בתפיסה א' בין ב' ח' בת'
 לפי מעות ואין צורך להעמידה בכחובת אליבא ד' זה התפרך נילי יפה אצ"פ שאינו נדמה ודמה
 לניס וכו' פ' והא וכן קאי אבא ג' דנטי' וקסבר ר"נ שלפי מעמו חוליקן ואצ"פ לרבני ג' דנטי'
 הפך שהענות ופירווחות קאי אבא ג' דנטי' כשם שבשכר ששאלו מעותיו וכו' ששאלו בשכר כ'
 מלחן כ' גוסלת פני מה שמעשבעל לה מנסב בעלה ומנצא שטר' זה השוה בזה לחלוקת
 חלוקת

שאִינוּ שְׁלוֹ אִינוּ יִכּוֹל לַחֲזוֹר בּוֹ.

עין משפט
נר מצוה

י"א א ב מ"י פ"ט מ"ה
מכירה ה' ב טו"ט
ח"מ סימן רכו טע"ה:
ב ג ד מ"י פ"ו מ"ה אשוח
ה' ח ופ"ח מהלכות מלוה
ולוה ה' ד ופ"ח שם הלכה
א סגנו עשין מה ודל טו"ט
א"ע סימן לו טע"ה יח
טו"ט ש"מ פ"א קל ה' טו"ט
[וברך אלפס ביאר קד הסוגיא
בשומקה ובאריכות בגזירות]:

תוספות רי"ד (המשך)

[illegible]